

До Київського апеляційного адміністративного суду

Третьої особи Олійника Дмитра Вячеславовича,

у справі № 761/8760/14-а (пр. 2-а/761/220/2014), суддя Беспалов О. О.

ЗАПЕРЕЧЕННЯ.

Подаються щодо апеляційних них скарг КМДА і ПАТ «Київенерго».

Доводи апеляційної скарги, від імені КМДА представником Плотицею О. Я. не ґрунтуються на нормах матеріального права, у зв'язку із чим підлягають відхиленню колегією суддів, виходячи з наступного.

Фактично ці доводи зводяться до того, що автор апеляційної скарги не погоджується із застосуванням судами попередніх інстанцій пункту 2 Указу Президента України від 3 жовтня 1992 року № 493/92 «Про державну реєстрацію нормативно-правових актів міністерств та інших органів виконавчої влади») та пунктів 1, 2 Положення про державну реєстрацію нормативно-правових актів міністерств та інших органів виконавчої влади, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 28 грудня 1992 року № 731. При цьому касатор посилається на певні судові рішення ВАСУ.

Судові рішення ВАСУ, на які міститься посилання у скаргі, не є преюдиційними, оскільки містять у собі не обставини, які не підлягають доказуванню, а правову оцінку цих обставин у конкретних справах.

Так, згідно роз'яснень, наданих листом ВАСУ від 14.11.2012 р. N 2379/12/13-12:

...передбачене частиною першої статті 72 КАС України звільнення від доказування не має абсолютного характеру і не може сприйматися судом як неможливість спростування під час судового розгляду обставин, які зазначені в іншому судовому рішенні. Адміністративні суди не повинні сприймати як обов'язкові висновки щодо фактичних обставин справи, наведені у чинних судових рішеннях за інших адміністративних, цивільних чи господарських справ.

...Водночас правова кваліфікація діяння особи, наведена у вироку в кримінальній справі або постанові про адміністративний проступок (тобто застосування тих чи інших правових норм до відповідної поведінки), не є обов'язковою для адміністративного суду.

Це стосується також і правової кваліфікації, наведеної у чинних рішеннях судів в іншій адміністративній, цивільній або господарській справі.

Відповідно висновки інших судів щодо правомірності чи протиправності дій особи, поведінка якої є предметом розгляду в адміністративній справі, не є обов'язковими для адміністративного суду, який таку справу розглядає.

У той же час, відповідно до Глави 3 Розділу IV та ст. 244-2 КАС рішення Верховного Суду України, прийняте за результатами розгляду заяви про перегляд судового рішення з мотивів неоднакового застосування судом (судами) касаційної інстанції одних і тих самих норм матеріального права у подібних правовідносинах, є обов'язковим для всіх суб'єктів владних повноважень, які застосовують у своїй діяльності нормативно-правовий акт, що містить зазначені норми права, та для всіх судів України. Суди зобов'язані привести свою судову практику у відповідність з рішенням Верховного Суду України.

Рішення вищої судової інстанції (постанова ВСУ від 28.11.2011 р. № 21-246а11), щодо правозастосування вищевказаних Указу і Положення було оприлюднене, міститься у матеріалах справи і відповідно до ч. 2 ст. 161, ч. 1 ст. 196 КАС було враховане судом першої інстанції при розгляді справи. Отже, процесуальних порушень у цій частині судом допущено не було.

Крім того, постановою Верховного Суду України від 02.12.2014 р. № 21-470а14 зроблені аналогічні правові висновки і в задоволенні заяв ПАТ «АК Київводоканал» і ПАТ

«Київенерго» про перегляд ухвали ВАСУ від 19.06.2014 р. у справі № 2а-1888/10 відмовлено.

В інших частинах доводи постанови Шевченківського райсуду м. Києва від 30.09.2014 р. щодо незаконності оспорюваних розпоряджень КМДА не оспорюються.

Доводи апеляційної скарги поданої ПАТ «Київенерго» в цій частині також є необґрунтованими із вказаної підстави. При цьому ПАТ «Київенерго» посилається на роз'яснення і висновки органів юстиції, які є лише суб'єктивною думкою їхніх авторів. Органи юстиції України не наділені повноваженнями тлумачити законодавство, а згідно ст. 9 КАС суд не може керуватися роз'ясненнями і висновками.

Міркування цього апелянта щодо створення на базі КМДА виконавчого органу місцевого самоврядування, який не є виконавчим комітетом, спростовуються офіційним тлумаченням положень Закону України № 280/97-ВР «Про місцеве самоврядування в Україні» рішенням Конституційного суду України від 9 лютого 2000 року № 1-рп/2000:

Відповідно до Закону виконавчими органами сільських, селищних, міських рад є їх виконавчі комітети, а також відділи, управління та інші створювані радами виконавчі органи (частина перша статті 11).

Виконавчий комітет є виконавчим органом загальної компетенції сільської, селищної, міської ради. Він утворюється радою на строк її повноважень у складі відповідно сільського, селищного, міського голови, який очолює виконавчий комітет, його заступника (заступників) з питань діяльності виконавчих органів ради, керуючого справами (секретаря) виконавчого комітету, а також керівників відділів, управлінь та інших виконавчих органів ради, інших осіб. До складу виконавчого комітету за посадою також входить секретар відповідної ради. Основною формою роботи виконавчого комітету є його засідання, а формою правового акта - рішення. Виконавчий комітет є підзвітним і підконтрольним раді, що його утворила, а з питань здійснення ним повноважень органів виконавчої влади - також підконтрольним відповідним органам виконавчої влади (статті 51, 52, 53 Закону).

В частині розмежування повноважень органів місцевого самоврядування і НКРЕ на встановлення тарифів на теплову енергію апелянтом правильно зазначено, що тепла енергія, вироблена на теплоелектроцентралях і когенераційних установках є предметом компетенції саме НКРЕ, яке і підтвердило відповідні положення законодавства листами (роздруківки з офіційного веб-сайту ПАТ «Київенерго» щодо обладнання теплоелектроцентралями і вироблення теплової і електричної енергії шляхом когенерації додаються).

Постановою КМУ від 10.07.2006 р. № 955 зазначено, що затверджений нею Порядок не застосовується для формування тарифів на виробництво теплової енергії теплоелектроцентралями, тепловими електростанціями, атомними електростанціями, когенераційними установками та тими, що використовують нетрадиційні або поновлювані джерела енергії.

Проекти оспорюваних розпоряджень КМДА, як регуляторних актів не оприлюднювалися.

В частині нібито відсутності права на оскарження РКМДА № 643 від 30.05.2007 р. доводи скарги спростовуються, по-перше, наявністю цього права у третіх осіб на стороні позивача (сторін господарських справ), чиї права та інтереси підлягають захисту відповідно до ч. 2 ст. 11 КАС; по-друге, наявністю з 2004 р. загально будинкового тепло лічильника в будинку, в якому я мешкаю, внаслідок чого нарахування мені мали здійснюватися за кількістю спожитих Гкал замість тарифу за 1 кв. м (а це КП «Липкижитлосервіс» зроблено лише з 2011 року).

В інших частинах (зокрема строків звернення до суду) доводи скарг вже були спростовані раніше. Прошу апеляційні скарги КМДА і ПАТ «Київенерго» відхилити.

Додатки: роздруківки з веб-сайту ПАТ «Київенерго», оголошення КП «Липкижимлосервіс» від грудня 2011 р. і лист від 22.05.2014 р.

11 грудня 2014 р.

/Третя особа Олійник Д. В./